

KUTSAL MEKÂNLARA YOLCULUK: HAC

Elif Arslan

Bugün çok heyecanlıyım. Çünkü hacca

giden annem ve babam bugün geri dönüyorlar. Gidecekleri kesinleşene kadar, her gün dualar etmişlerdi. Nihayet gidebileceklerini öğrendikleri gün, evde bir bayram havası esmişti. Ne kadar da mutlu olmuşlardı. Duaları kabul olmuştu.

Kutsal yolculuğa çıkabileceklerdi. Onların bu heyecanına ben de katılıyor, ama bir taraftan da üzüliyordum. Çünkü yaklaşık bir ay süreyle, onları göremeyeceğimi biliyordum.

Yolculuk için hazırlık yapan anneme;

- Ben de sizinle birlikte gelmek istiyorum, demiştim.

Annem gülümseyerek;

- Evet, sen de gelebilseydin, gerçekten çok güzel olurdu. hem bir birlikte olurduk, hem de sen de o kutsal mekânları görmüş olurdun. Ama hac zamanı okul vaktine denk geliyor. Okulundan, derslerinden geri kalmanı istemiyorum. inşallah ileride beraber de gidebiliriz, dedi.

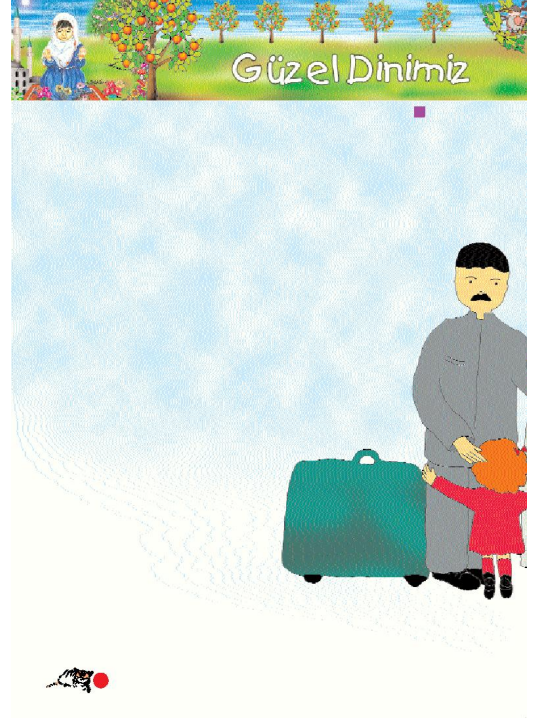
Yani, onlarla birlikte gitmen mümkün görünmüyordu. Artık onları yolcu edecek ve hayırlısıyla dönmelerini bekleyecektim.

Sonunda beklenen gün gelmişti. Annemle babamı yolcu etmek üzere amcamlar ve dedemlerle havaalanına gittik. Vedalaşırken, herkes birbirinden helallik istedi. Herkes annem ve babama;- Oralarda bizim için de dua edin, diyordu. Onlar da bütün tanıdıklar ve Müslümanlar için dua edeceklerini söylediler.

Babamla vedalaşmak için elini öpüp ona sarıldığımda bana şunları söyledi:

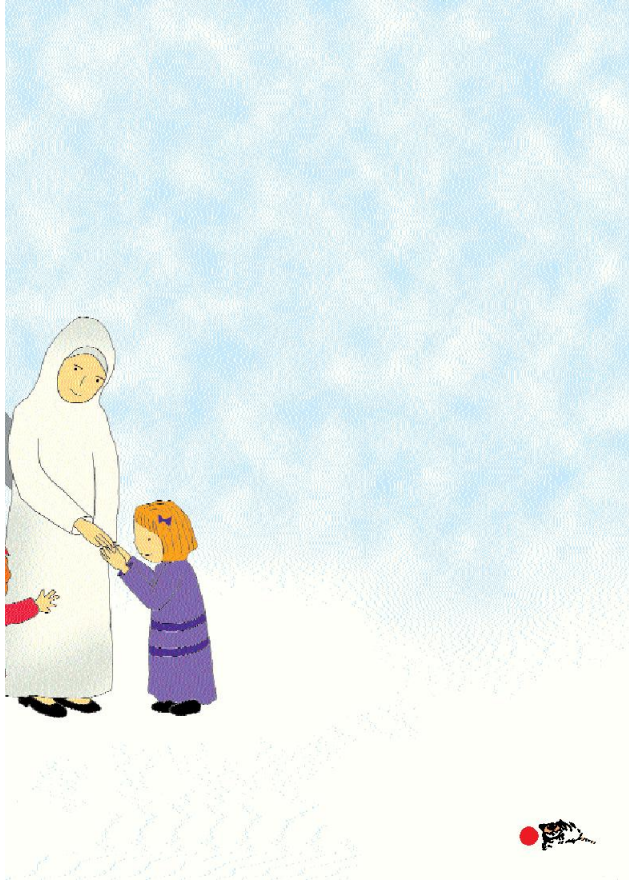
- Sen de bize dua et, olur mu? Hac görevimizi lâıkiyla yerine getirip, günahlarımızdan arınmış olarak geri dönelim. Yüce Yaratıcımızın, dualarımızı kabul etmesi için dua et. Çocukların duası kabul olur. Çünkü Rabbimiz çocukları çok sever.

Babamın bu sözleri hiç aklımdan çıkmadı. O günden sonra daha çok dua etmeye başladım. Hem annem-babam için, hem de her türlü konuda...

Hac için hazırlıklar yapılırken, bir taraftan da ibadetle ilgili bilgiler tekrar ediliyordu. Hac ilmihali bir annemin elindeydi, bir babamın elinde. Ara sıra birbirlerine sorular soruyorlar, bilemediklerini araştırıyor, öğreniyorlardı. Bu çalışmalar sırasında ben de çok şey öğrenmiştim.

Hac yapan insan, dayanışmayı, zorluklarla baş edebilmeyi ve sabır gibi güzel nitelikleri kazanmış. Zenginlik, ırk, renk, veya başka türden farklılıkların önemsiz olduğunu fark etmiş. Çünkü orada herkes, hiçbir fark gözetmeksizin yan yana duruyor, aynı duygu ve düşünce içinde ibadet ediyor. Televizyonda da görmüştüm: Her renkten, milletten, her yaşta insan, yanyana Kâbe'yi tavaf ediyordu. Bu manzara beni çok duygulandırmış, heyecanlandırmıştı.

Konu nereden nereye geldi değil mi? Size, annemle babamın bugün hacdan döneceğini söylüyordum. Ben sizinle konuşurken, onlar da geldiler.

Evde bir hareketlilik bir coşku... Bir taraftan özlem gideriyor, diğer taraftan da annemle babamın hacda yaptıklarını, hissettiklerini dinliyoruz. Evimiz, ziyarete gelen eş-dostla dolup taşıyor.

Annem ve babam anlata anlata bitiremiyor. Özellikle Sevgili peygamberimiz ve arkadaşlarının yaşadığı yerlerde gezip dolaşırken hissettiklerini anlattıklarında hepimiz çok etkilendik. Hepimizin içinde bir an önce hacca gitme isteği adeta alevlendi.

Babam;

- En çok etkilendiğim şeylerden biri; o muhteşem kalabalığın içinde,

yaptıklarımızın hesabını vereceğimiz mahşer gününü hatırlamam oldu, dedi.

Annemse;

- Orada, her sözüme ve hareketimize dikkat etmeyi öğrendik. Allah'ın bize vermiş olduğu sağlık ve mal-mülk için şükredebildiğimiz için çok mutluyum, Allah hepimize de nasib etsin, dedi.

Herkesin gözünde, o isteği görmek mümkündü. Ben de hacca gideceğim günü heyecanla beklemeye başladım.

(Diyanet Çocuk Dergisi, Şubat,2005, sayı: 295, s. 12-13)